

Dierbare parochianen,

In de eerste periode na de uitbraak van de pandemie sprak menigeen al het vermoeden uit: 'ver zund d'r nog neet vanaaf'. En dat is ook gebleken. Gelukkig dat er sinds december vaccins zijn, die op volgorde aan verschillende groeperingen achtereenvolgens worden ingeënt. Maar dan nog. De 'sluiting' van ons land is nog steviger geworden door de avondklok, die de overheid heeft ingevoerd. En welke gevolgen die maatregel heeft gehad hebben we via de TV zelf kunnen zien. Er is fel verzet geweest op diverse plaatsen. Zelfs voetbalsupporters, waarvan de fanatieksten toch ook niet vies zijn van een relletje, gingen de straat op om 'hun' steden te beschermen. Politie en ME moesten menigmaal optreden. Opnieuw ervaren we hoezeer we elkaar(s) gezondheid moeten ontzien. De maatregelen raken ons allemaal en dat kost heel wat pijn en moeite. Een jongere vergeleek tijdens een nieuwsuitzending op de TV de situatie met 'het opgesloten zijn in een gevangenis. Onlangs 'las ik wat dat betekent: *'de gekooide mens is niet alleen beroofd van zijn vrijheid, maar wordt ook geconfronteerd met de grenzen van zijn bestaan'*. De jongere zal niet de enige zijn, die de gevolgen van de coronapandemie zo ervaart. In Nieuwsuur van 28 januari wees een gast op een met de corona parallel opgaande andere pandemie, die van van angst, onzekerheid en stress. Houden we het vol? 'Houden we het uit in hoop' dat er ook weer andere tijden aanbreken. Niet iedereen is even sterk, niet iedereen heeft dezelfde spankracht. Mensen, die tijdens hun leven al getroffen zijn door pech en tegenslag hebben het so wie so al zwaar.

Dirk de Wachter, Vlaams psychiater, heeft geschreven over 'Levenskunst' *als kunst van het ongelukkig zijn*'. Hij geeft ons de raad: *'laat het focus op geluk los en streef naar zin'*. Dat houdt voor ons in, vindt hij, dat we ons verdriet en de lastigheden van het leven met elkaar delen. Hij vindt ook dat we 'elkaars psychiater' kunnen zijn door elkaar vast te houden'. Hoe kan dat?? Door 'n glimlach, door een vriendelijke blik, door een helpende hand, een luisterend oor, door nabijheid (al is het in coronatijd op anderhalve meter afstand); door een houding van 'ik ben er hier op dit moment voor jou'. We kunnen dat 'vertalen' ieder in de eigen situatie en omstandigheden waarin we leven. We zijn sociale wezens, die *van betekenis* kunnen zijn voor elkaar. Daarbij valt ook te denken aan het leven in onze dorpen en hoe we er kunnen zijn met en voor elkaar. We kunnen bewondering hebben voor de moeite die de besturen doen om onze verenigingen overeind en in leven te houden. Ze schrijven hun nieuwsbulletins met een positieve inslag. Er valt te denken aan de leden van onze verenigingen, die trouw en belangstellend blijven. We kunnen met dankbaarheid zien hoe dorpsbewoners aandacht hebben voor elkaar en elkaar nabij zijn in deze tijd waarin angst en onzekerheid kunnen toeslaan. Het zijn tekenen waardoor we het 'kunnen uithouden in hoop' ook al ervaren we ons leven in deze coronatijd als beperkt en kwetsbaar. Aandacht voor elkaar geeft ons leven zin.

Paus Franciscus, onze katholieke voorman, heeft in een rondzendbrief erop gewezen, dat 'alle mensen broers en zussen van elkaar zijn 'Tutti fratelli'. Het is een uitnodiging om onze blik 'grenzeloos' te laten zijn en niemand uit te sluiten. Het is onze roeping dat waar te maken en voor elkaar 'naasten' te zijn. Pastor Franssen en ik wensen u het nodige uithoudingsvermogen en het er zijn voor elkaar. A. Reijnen, pastoor